

108562

Bødlenes barn *Ap 5/10-94*

Det var sikkert ikke helt uventet for Aftenposten at intervjuet med Josef Terbovens datter Inge ville vekke debatt. Vi vet alle at mange mennesker rundt om i landet er merket for livet av de grusomheter Terboven benyttet som virkemiddel for å oppnå de mål ha satte seg på vegne av sine oppdragsgivere hjemme i Tyskland. At mange av disse menneskene ikke kan unngå å føle bitterhet og raseri over de skader de selv ble påført eller over tapet av et kjært familiemedlem eller venn, er enkelt å forstå. Men det er trist å registrere at denne bitterheten iblant blir rettet mot mennesker som faktisk ikke har hatt noen muligheter til selv å velge sitt opphav.

Ærlig talt, det kan vel ikke være å uskyldiggjøre Terbovens vonde handlinger dersom vi finner at det faktisk kunne ha vært «normale» relasjoner mellom ham og barnet hans? Kan en forestilling om at bødlene må være totalt berøvet enhver evne til å vise menneskelige følelser virkelig gjøre ofrenes og de etterlattes sorg lettere å bære? Det kan synes som at noen mennesker virkelig opplever det slik, og derfor mener at bødlenes barn må forbli ikke-personer og ikke fremstå som levende vitnesbyrd om noe annet. Glemmer vi helt at også disse barna ofte faktisk ble bødlenes uskyldige ofre, at også barnet Inge mistet en far?

Omfanget av en katastrofe, eller i dette tilfellet snarere en tragedie, blir ikke dempet av å beskrives med forskjellige vinklinger – forutsatt at det er de faktiske forhold som kommer frem. Ordet historieløst er nevnt i denne saken. Det må vi unngå å rammes av, men vi bør passe oss minst like meget for forsøk på historiesensur.

LEIF I. HANSEN, Bærum